

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania Z. M.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
z udziałem zainteresowanego J. J.
o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 10 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 października 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 21 października 2015 r. oddalił apelację płatnika składek Z. M. od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 20 października 2014 r., którym oddalono jego odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 9 kwietnia 2013 r., stwierdzających że J. J. jako osoba zatrudniona na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek Z.M. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym we wskazanych okresach, ustalających podstawę wymiaru składek na te ubezpieczenia oraz wysokość należnych składek na Fundusz P.

Płatnik Składek Z. M. wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 627 k.c., art. 750 w związku z art. 734 § 1 k.c., art. 65 k.c., art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998

r. o systemie ubezpieczeń społecznych, a także na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. art. 386 § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że jest ona oczywiście uzasadniona, a nadto zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, czy postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07). Skarżącego obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, czy postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08). Z pewnością za taką argumentację nie można zaś uznać jedynych w tym zakresie stwierdzeń zawartych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, że istnieje potrzeba „wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości, tj. wykładni art. 627 k.c. i art. 1 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, w kontekście ich rozróżnienia” oraz że „biorąc pod uwagę fakt, że sprawa była rozpatrywana w drugiej instancji przez Sąd Apelacyjny, a więc Sąd, którego ranga wskazywałaby zarówno na wysoką wiedzę, jak i duże doświadczenie, to nieumiejętność rozróżnienia cech umowy o dzieło z art. 627 k.c. od utworu w rozumieniu prawa autorskiego, wskazują na potrzebę wykładni tych przepisów w kontekście ich wzajemnych relacji”.

Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oraz uzasadnienie wniosku. Uzasadnienie to nie może poprzestawać na odwołaniu się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, lecz musi obejmować wyodrębnioną argumentację jurydyczną przekonującą, że powołana przez skarżącego przesłanka w sprawie zachodzi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r.,

III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna płatnika nie przedstawia tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zawarte są bowiem jedynie ogólnikowe stwierdzenia o tym, że „z zaistniałego w sprawie stanu faktycznego ewidentnie wynika, że strony łączyły umowy o dzieło”, „przedmiotem umów były konkretne przedmioty, które miały posiadać konkretne, ściśle określone parametry”, „ich cechy, w tym użytkowe, były wymierne i sprawdzalne, zarówno pod względem cech zewnętrznych, jak i wytrzymałości”, wobec czego „tylko i wyłącznie przez sam fakt powtarzalności zamówień, nie można zmieniać i tym samym wypaczać treści zawartych umów, sprowadzając je do umów o świadczenie usług” oraz że „skarżącemu z całą pewnością nie chodziło o staranne działanie”, lecz „wyłącznie o osiągnięcie określonego rezultatu, a więc otrzymanie części, które gwarantowałyby bezpieczeństwo późniejszym użytkownikom”. Na tle takiego uzasadnienia jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutów - a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach - wymagałaby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej, co wyklucza możliwość stwierdzenia, że skarga jest *prima facie* oczywiście uzasadniona.

Dodatkowo należy zauważyć, że co do zasady nie jest możliwe jednoczesne skuteczne wykazywanie, że w sprawie istnieją wątpliwości interpretacyjne dotyczące przepisów prawa i że skarga oparta na naruszeniu tych przepisów jest oczywiście uzasadniona. Albo jest tak, że wykładnia danych przepisów jest prosta i w związku z tym ich naruszenie jest oczywiste, albo tak, że wykładnia ta rodzi istotne problemy prawne, wobec czego naruszenie przepisów nie może być oczywiste (por. między innymi postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14; z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13; z dnia 10 kwietnia 2013 r., III CSK 67/13; z dnia 14 maja 2008 r., II PK 17/08).

Skarżący nie zdołał więc przekonać o potrzebie rozpoznania jego skargi kasacyjnej, w związku Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

